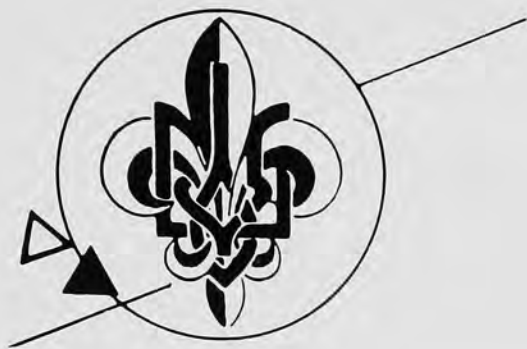

Юнак

КВІТЕНЬ — APRIL 1990

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1989 рік пл. розв. Коля
Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. На Великдень — В. Шурат
Великодні побажання
2. Сучасні визначні українці — Євген Сверстюк
3. Із народних оповідань і легенд — Гр. Лужницький
4. Молоде перо: Веснянки-гаївки у Львові — Ольга
Андріїв
5. Відлуння Чорнобильської трагедії
6. Моя подорож на Україну — пл. розв. Дарка
Ганкевич
8. „Золота Булава”
9. Для філателістів: Нові коверти СУФА
10. Лісова Школа — Фотомонтаж
11. Лісова Школа — Золота Булава
12. Золота Булава — Фотомонтаж
13. Катра зголошення на „Золоту Булаву”
14. Із матеріялів до III проби: Українці в Австралії —
Подруга Наталка
17. Наша перша зустріч з Україною — Зоряна Кіт
19. Чи буде Пласт у Бразилії? — Подруга Слава
21. Моє літунське пластування — пл. розв. Марко
Брикович
22. Датки на Пресфонд „Юнака”

- Усі редакційні матеріяли слід слати
на адресу головного редактора.
- Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріяли згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Іванка Ганкевич

пл. сен. Тоня Горохович

пл. сен. Петро Содоль

пл. сен. Олександра Юзенів.

На обкладинці: Гаїлки — рисунок Ярослави Сурмач

ЮНАК

APRIL — КВІТЕНЬ 1990

Ч.П. 4(302)

РІК XXVIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$25.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.50

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003
YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ МIRONA Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

Христос Воскрес!

Василь Щурат

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Злинуть воскресні пісні,
Сядуть на наші поля;
Вже у весняному сні
Чує їх рідна земля.

З гір їх несе вже струмок,
Шум їх вітає в гаях:
Дай їм крилець ластівок,
Весно, дай соняшний шлях!

Відки б не вийшов наш враг,
Зломить його наш опір;

Вгору піднятий наш стяг
Блисне вогнем нових зір.

Жах добереться до варт
Наших одвічних тюрем;
Дасться нам сила і гарт,
Ми своє жниво зберем.

Буде Великдень у нас,
Празник без горя і сльоз;
Руку подасть нам наш Спас,
Волю нам дасть наш Христос.

НАЧАЛЬНОМУ ПЛАСТУНОВІ — ПЛ. СЕН ЮРІЄВІ СТАРОСОЛЬСЬКОМУ,
ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ РАДІ, ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ БУЛАВІ,
КРАЙОВИМ ПЛАСТОВИМ РАДАМ І КРАЙОВИМ СТАРШИНАМ,
СТАНИЧНИМ ПРОВОДАМ, ПРОВОДАМ ПЛАСТПРИЯТУ
ТА УСІМ ПЛАСТУНКАМ І ПЛАСТУНАМ У СВІТІ,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам і Передплатникам
«Юнака»

З РАДІСНИМ ПРИВІТОМ

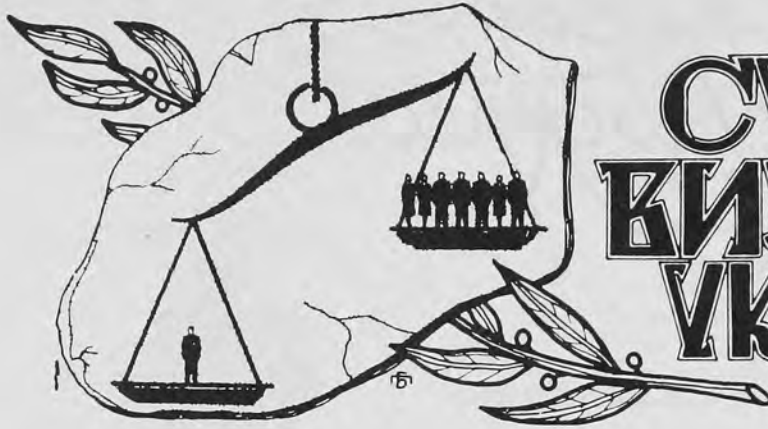
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПОБАЖАННЯ

**ГЛИБОКОЇ ВІРИ В ПЕРЕМОГУ ДОБРА І СВІТЛА,
ВИТРИВАЛОСТІ У СЛУЖБІ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ**

найсердезніше бажає

Редакція і Адміністрація «Юнака»

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

ЄВГЕН СВЕРСТЮК

Євген Сверстюк народився в 1928 році на Волині. Після закінчення Львівського університету а відтак Київського, де захистив працю кандидата педагогічних наук. Він автор критичних і літературнознавчих статей а при тому поет, письменник і глибокий аналітик духового життя України. Від початку своєї літературної активності був оборонцем прав України і незалежної громадської думки. За це його в 1972 р. засудили на сім років ув'язнення і п'ять років заслання.

Тепер він увійшов у Народний Рух України за Перебудову, де працює у проводі над питаннями етики та релігії.

В листопаді 1989 року Є. Сверстюк приїхав на відвідини до Канади та ЗСА, де давав ряд цікавих доповідей про духові процеси в Україні і приготував до друку книжку-альманах п. н. „Благослови, душе

моя'', із поезіями Василя Стуса, Ірини Калинець, Ігоря Калинця, Ярослава Лесіва, Валерія Марченка, Євгена Сверстюка та інших.

У всіх містах Канади та ЗСА де Є. Сверстюк виступав із доповідями та читанням своїх поезій, українська громада вітала його особливо тепло та численно.

Так склалося, що Є. Сверстюк зараз після приїзду на Північно-американський континент зустрівся в Торонто з провідниками Пласту, які відбували саме там свої наради. При цій зустрічі голова ГПБ пл. сен. О. Гаврилук вручив нашому поетові та літературознавцеві на пам'ятку пластову лелійку. Ми завважили з приємністю, що Є. Сверстюк носив її на всіх своїх публічних виступах, чим доказав, що вона мала для нього особливе значення.

Григор Лужницький

ІЗ НАРОДНІХ ОПОВІДАНЬ І ЛЕГЕНД ВЕЛИКОДНЬОГО ЦИКЛЮ

Гра в карти

„Гра в карти колись на Україні, — (О. Воропай „Звичаї нашого народу”, етнографічний нарис, т. I, Українське Видавництво, Мюнхен, 1958, сторінки 49-50) — вважалося „грішним ділом”, а тому народні оповідання про цю гру приймали вигляд легенд з релігійними мотивами, як ось:

„Юда зрадив Христа тому, що любив грати в карти. Одного разу йде він пізно ввечері вулицею, бачить крізь вікно — жиди сидять у хаті і грають у карти. Юда зупинився, став та й дивиться, а ті почали сперечатися, кричати, лаятися... Помітивши сторонню людину під вікном, вибігли з хати, схопили її почали допитувати, хто він такий та чому дивиться у вікно. А він і каже їм, що він Юда — учень Христа, а зупинився він, щоб подивитися, бо й сам любить грати в карти, то й догадалися, що він любить і гроші, запропонували йому тридцять сребренників, щоб видав їм Ісуса Христа. Юда згодився, бо перед тим програв усі гроші і думав відігратись тими сребренниками”. (Запис із Харківщини).

Виглядання весни і свято Благовіщення

Властивий весняний період чи т. зв. Виглядання весни в народній творчості України, пише М. Грушевський (ІУЛ, т. I, Нью Йорку, 1959, сторінки 166, 170), починався появою перших птахів, тобто з початком березня, й кінчався Благовіщенням... В цьому першому періоді, весняному, молодь і старші слідували крок за кроком за вістунами весни, радісно стрічали їх, ворожили й кликали весну:

День преподобної мучениці Євдокії — або, як кажуть селяни, Євдохи (1 березня старого стилю або 14 березня н. ст.) — це, згідно з народньою традицією є перший день весни. В той день прокидається бабак — (невеличкий гризун з густою шерстю, яку колись вживали на обшивку кожухів, сьогодні вимираюча тварина, примітка О. Воропая, я. в. сторінка 229, виходить з нори, свисне три рази та знов ляже на другий бік... Шука розбиває хвостом лід і тоді можна

її взяти руками, а з далекого вирію летять журавлі, жайворонки...

Цей перший період виглядання весни охоплює в цілості перший весняний місяць і закінчується великим святом християнської України, Благовіщенням. „Благовіщення й тепер (Грушевський, сторінки 167-8), уважається великим святом, — але не розпусного, а суворого, аскетичного характеру: все, що належить до зачинання, породу і т. д. обставлене різними суворими заборонами. Це свято землі, супроти котрого наказується боязкий містицизм, щоб його чимсь не споганити, не порушити. Бог благословляє в цей день землю, щоб її розігріти й від того будиться вся живина, що спала в землі... Весна вступає в період вегетаційний. Від Введення до Благовіщення не можна порати землі, від Благовіщення можна працювати коло землі. — Бог благословить того дня рослини. Господар виганяє весь свій інвентар — худобу, дріб, пчіл і навіть пса на сонце, на волю, щоб чули весну і самі на себе старались. Різні повір'я, магічні акти, вороження, зв'язані з цією основною ідеєю: розбудження землі й скритого в ній життя"... „Благовіщення, як початок весни” це неначе пролог до Великого дня — Великодня.

За „Світлом”

ВЕСНЯНКИ — ГАЇВКИ У ЛЬВОВІ

По горах по долинах, у вінку з білосніжних квітів, іде весна. Прекрасна, юна, молода. Вона несе людям світло, радість, щастя.

Жадана пора року завітала несподівано й до Львова. А в місті ще де-не-де чаїлася зима. Та вулицями сивоголового міста вже ходила кароока весна. Увійшла вона в столичне місто Західної України з вечірньою зіркою-красунею і завітала найперше до Шевченківського гаю. І принесла з собою весняні ранки.

Дерева, куші, навіть рештки сухої трави між ними заіскрилися росою в синяві весняного ранку — взялися блиском, чекаючи золотого проміння. Причайлися. А сонце десь забарилось. Може спить? А може зачепилось за гострий шпиль Львівської ратуші?

Ні, ось воно! Викотилось на золотій колісниці й бризнуло золотим сяйвом, вітаючи весну. І все живе ніжить в тих перших проміннях весняного сонця. І здається, що десь там за будинками от-от почне розливатися розтоплена вогняна лява... А проміння, подолавши всі перешкоди, ринулось униз, зайнялося райдугною хвиль і заграло перлинами веселих чарівних барв.

Весна метушиться, хоче всюди встигнути й розбудити із зимового сну все живе. Найбільше у неї того весняного клопоту в Шевченківському гаю, бож треба їй приготувати Шевченківський гай до народних гулянь — веснянок-гаївок. Адже всі львів'яни чекають того свята весни, а особливо молодь. Вона з такою урочистістю готується до них. І діти теж. Бо є добра нагода кожному показати свої здібності та похизуватись гарним одягом з бабусиною скрині. Так, так, саме з бабусиною скрині, а не крамничним, бо воно найдорожче, рідне...

Шевченківський гай. Це музей української архітектури та побуту. Це минуле нашого народу. Тут ви побачите наше старе село. У будь-яку пору року цей куток прекрасний. Він відділений від міського гамору, людських турбот і метушні. Та особливу красу відчуваєш і бачиш саме весною, коли в повітрі пахне свіжою першою зеленню.

У Шевченківському гаю величезна колекція старовинних будівель і предметів домашнього вжитку. Вони унаочнюють і зберігають традиційні наші цінності. Їх перевозять із сіл. Ви побачите у кожній хатині колишній її інтер'єр: довгі лави, на стінах ткані килими, різблені мисники, розмальовані печі, образи з вишитими рушниками, дерев'яні кухлі, коновки. Під самою хатою ростуть білі, червоні, рожеві мальви, а вишневий садок у всій своїй красі і в час цвітіння, і коли хрущі над вишнями гудуть, і як дозрівають вишні. У гаю все справжнє: скрипти

сіна, кози на узліссі, криниця з прозорою і чистою водою. Навколо вас усе по весняному свіже, хоч і в кожному пору року має свій чар Шевченківський гай, як і наша Україна. Та найкрасивіший він таки весною, коли, здається, і роси, і птахи, і люди з зорею вітають молодь в національних строях, яка співає і танцює біля ставу. В такі навечір'я Шевченківський гай і на річці, і в лісі, і на галявині — усюди рясніє різнобарвними стрічками, скрізь чується гамір, сміх.

Он дві золотокудрі мавки ласкаво запрошують усіх поласувати українського борщу, вареників, полтавських галушок, кулешу та львівських налисників. А трішки далі дівчата печуть деруни. І крутишся, спішиш, хочеш всюди встигнути і все побачити.

Пахощі кулінарії розносяться по цілому гаю, і людей все більше й більше йде на смачний обід.

Буває, що зима так легко не здається — жбурляє снігом і в березні, проте весна вже владарює — тне вечорами музика, лунає сміх, чути скрізь бадьорий гомін молоді.

Весна перемагає.

Буyno розростаються трави, густішають весняним листом куші, темнішає листя на деревах. І могутня гушавина стіною обступила галявину, на якій дід Панас розповідає казки про лисичку-сестричку, про вовка-сіромаху, про зайця-бідолаху. Малята слухають із захопленням, забувши про все на світі.

В глибині лісу видніються чорні крилаті стовбури велетнів-дубів. А під ними по стежках-доріжках ходять чорновусі козаки. Це „Варта Лева”, яка тримає порядок в гаю.

Ідеш барвистою сільською вулицею. Коло хат, що стоять у садку, цвітуть квіти, а за хатами — велика галявина, на якій росте полин, чебрець, м'ята.

Там ярмарок. Народні умільці не марнують свого часу. Карпатська природа навчила їх творити — підказала їм багато мотивів і тим — неповторні твори народного мистецтва. А воно, народне мистецтво Західної України, має свою красу, бо все має свою красу. У гаю зустрічаються майстри мистецьких виробів із своїми споживачами — глядачами і покупцями. І сходяться люди до гаю, блимають фотоапарати, цокують, скрекочують кінокамери. Усюди лунає музика, спів. Туристи в захопленні спостерігають сцени з життя села. І Шевченківський гай ніби молодіє. Знову у ньому, як і колись, тяжко зітхають ковальські міхи, палахкотить жаром гончарська піч, вирує гомінкий людський натовп.

А далі, за млином, чути бадьору музику. Це молоді гуцули і гуцулки витанцювують. Сміх і музика не стихають до пізнього вечора.

Безперервним потоком ідуть гості і туристи до старовинної церкви, яку привезли з гірського села.

Надходить вечір. Сонце поступово сідає в рожевий туман. Гамір стихає, люди розходяться. Обрій починає огортати все чорніша й чорніша темрява, і небо стає схожим на густо розведену у воді синьку. Повіває зимний вітерець, бо це тільки перші подихи весни. Свято пройшло чудово. Весну зустріли як справжню наречену. З хлібом і сіллю. З піснями, танцями, веселими пригодами.

Вечоріс. Замерехтіла вечірня зоря. Тиха весняна

ніч спадає на Львів і на Шевченківський гай. Це тільки початок весни в Шевченківському гаю.

За цей нарис авторка Ольга Андріїв, учениця української суботньої школи в Ессендоні на 12-му конкурсі молодечої творчості одержала 2-гу нагороду в 60 доларів. Конкурс проголосив Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні (Австралія)

ВІДЛУННЯ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

БІЛЬ ЧОРНОБИЛЯ

НАДІСЛАНЕ З УКРАЇНИ

Коли в огні палав четвертий блок
І вирвався із шор нещадний Молох,
Йому на зустріч зробив хтось перший крок,
І грізно дзвони вдарили на сполох.
Чорний біль, чорний біль...
І рушив люд від отчого порога,
Лишаючи сади і зелень піль.
Чи ж буде ще назад колись дорога!...

Надійно ліг над смертю саркофаг,
Та й досі щось пече мене у грудях,
І хлібороба сум стоїть в очах:
Коли ж оця земля родити буде!

Мій Києве, це витязі твої
І посланці Вітчизни усієї
Зробили все, щоб знову солов'ї
Співали над розквітлою землею.
Здоровий пульс артерії Дніпра,
Ще на ланах підніме колос жито,
Та ж світ оцей для щастя і добра,
І нам його від лиха боронити.

Чорний біль, чорний біль...
Та ще страшніш війни кривавий Молох.
Тож поспішайте, люди, звідусіль,
Покіль є час, плянето, бий на сполох!

Лоша з вісьмома ногами, що вродилося тепер в околиці Чорнобиля

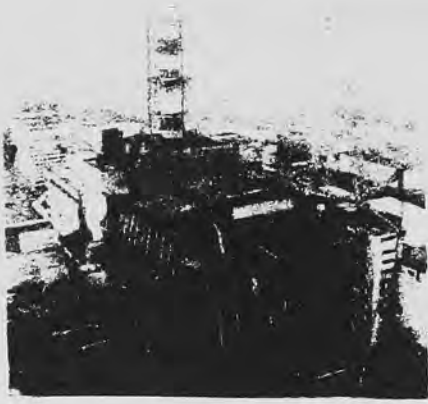
З ЛИСТА КИЯНКИ ПРО КАТАСТРОФУ В ЧОРНОБИЛІ (з другої половини липня 1986 р.)

Найстрашніше — відсутність інформації, і взагалі на цю тему ніхто не говорить. Вчора я зайшла в овочевий магазин, дивлюсь — малина, та така гарна, а продавщиця знайома, я питаю: „Звідки ягоди?“ Вона мені моргає: „З Одеси“, а коли люди відійшли, говорить. „Не беріть ні в якому разі, бо малина з-під Києва“. А люди беруть...

Село Новошепеличі знаходиться в 4 км. від Прип'яті. Вивезли людей 6-7 травня, тобто через 10 днів. Це те, що я знаю напевне. З цього села людей вивезли в Бородянський район, повертати назад не будуть, село буде знищене, колишнім жителям дозволено взяти одяг і ще деякі необхідні речі, а зараз вирішується питання — де будувати нові Новошепеличі.

ВІРШІ ПРО РАДІАЦІЮ

... У школі Тетяна Кононенко читала вірші із невиданої збірки радіаційної поезії. І кляса мовчала. В одному із віршів йшлося про яблука. Вони в кожного покоління свої... У них — дітей сьогоднішнього Поліського і Народичів — радіаційні....

„МЕРТВІ МІСТА”

Доктор Гейл, американський лікар, який зробив кілька операцій по пересадженню кісткового мозку після вибуху в Чорнобилі, сказав на американській телевізії, що Чорнобиль і Прип'ять правдоподібно залишатимуться „мертвими містами” до кінця цього століття. Ліси довкола цих міст вимерли. Потрібно буде не менше 300 років, щоб радіоактивність з їхньої кори зникла зовсім.

МОЯ ПОДОРОЖ НА УКРАЇНУ

2-го серпня 1989 р. група одинадцятаро студентів із околиці Чикага виїхала на Україну. Між ними була я і ще двоє українців-пластунів а це Андріян Ожга і Борис Боднарук, обидва старші пластуни.

Ми полетіли бельгійським літаком і після кількох годин в столиці Бельгії вже советським літаком полетіли до Києва. Там ми автобусом переїхали до нашого місця перебування. Нас вітали наші однолітки у вишиваних сорочках хлібом і сіллю. Ми були захоплені, що такий звичай ще існує на Україні. Ми перебували у піонерському таборі „Ясний”. Табір був 30 кілометрів на південь від Києва у дуже гарнім сосновім лісі. З нами таборували також студенти із інших країн. Були студенти з Польщі, Болгарії, Англії, Австрії, Фінляндії а також студенти з Києва та околиць. Всіх разом було 300 осіб. Табір сам був подібний фізично до нашого пластового табору. Були будинки для мешкання, подібні до наших бараків, було кілька спортових площ і було близько озеро. Там також був цілий будинок присвячений для комп'ютерів. Дітям з Києва дуже сподобалися комп'ютери і вони досить часто там перебували. Ще були два будинки: кухня і їдальня та шпиталик. В їдальні всі разом їли. Нам — американцям було досить тяжко призвичаїтися до їхньої їжі. Дивно було їсти м'ясо на сніданок, а рибу кожного дня. Але нам дуже смакували хліб, масло і борщ. Ми побачили як інакше люди там живуть.

Київ — це велике, гарне місто у постійному русі, але там де ми перебували було тихе, спокійне село. Навіть раз коли ми йшли до озера — мусіли перейти біля стада корів і овечок, що паслися на спортовій площі. Ми таким видом були досить здивовані.

Діти на таборі були дуже приємні і ми скоро

Київ — Золоті ворота

добре познайомилися. Я знаю, що ми від них багато навчилися і надіюся, що вони від нас також щось довідалися. Нам було дуже цікаво (і трохи смішно) вчити хлопців, як грати „бейзболл”, а їм ця гра дуже подобалася. Вони нас також навчили деякі свої гри.

Майже кожного дня ми їздили до самого Києва. Мені було дуже цікаво побачити всі ці речі, про котрі я вже вчилася 11 років. Ми відвідали Володимирський собор, собор св. Софії, церкву св. Андрія та Печерську Лавру. Також ми бачили цей поштовий будинок, що завалився. Одного вечора нас взяли на гру копаного м'яча до стадіону київської дружини „Динамо”. Вона цього вечора грала проти італійської дружини „Рома” і прогала. Нас також взяли до міста Чернігова. Там ми бачили Спатський собор та відвідали Український історичний музей. Одного вечора нас взяли також на концерт українського фолк-льору і всім це дуже подобалося.

Київ — Собор св. Софії

Підчас другого тижня перебування в Києві, одна з моїх мрій сповнилася. Мене, Андріяна та Бориса взяв директор міжнародних зв'язків в Києві Василь Корзаченко до Канева. Ми взяли квіти і зложили їх на вже зовсім завітчану могилу Тараса Шевченка. Біля могили все було спокійно, тільки було чути тихий „Заповіт”. Старий кобзар сидів біля могили і грав на кобзі. Я побачила не лише чудовий вид з могили але побачила, що з неї справді видно „Дніпро і Кручі”, так як Шевченко просив. Ми там також відвідали чудовий шевченківський музей. Мені це дуже сподобалося і я знаю, що я це ніколи не забуду.

Канів — Пам'ятник Т. Шевченка

Київ — Печерська Лавра

На таборі був один день, який назвали „українським”. Всі цього дня старалися говорити українською мовою, а вечером була програма, на якій мала виступати група з кожної країни. З нашої групи Борис

Боднарук і я у вишиваних сорочках читали вірш Шевченка „І виріс я на чужині”. Всім це дуже подобалося і всі були захоплені як чули, що вміємо читати і говорити українською мовою. Вже майже при кінці нашої подорожі нас взяли на прогулянку кораблем по Дніпрі. Краєвиди були чудові, всі церкви блистіли у сонці.

До мене до табору приїхало також багато із моєї

родини. Мені було дуже приємно з ними познайомитися.

Я знаю, що я і мої приятелі ніколи не забудемо цієї подорожі. Мені було дуже сумно покидати землю моїх батьків, але я від'їхала знаючи, що колись ще повернуся.

СКОБ!

пл. розв. Дарка Ганкевич
6-ий Курінь УПЮ гурток „Лисиці” Чікаго

Золота Булава

ЮНАЧЕ!

ЮНАЧКО!

ПОЇДЬ НА ЦІКАВИЙ, ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР

„ЗОЛОТА БУЛАВА”

Передумови: (1) 14-16 років
(2) 1-ша проба
(3) рекомендація зв'язкового-ої
(4) готовість працювати над собою і виявляти ініціативу
(5) виконання завдань

Час: 30.VI. 90 до 8.VII.90

Місце: Пластова оселя Станіції Монреаль, „Батурин”.
(Приїзд до Монреалю в п'ятницю 29-го.
Спільний від'їзд з Монреалю на „Батурин” в суботу 30-го.)

Оплата: \$165 (канадських)

Реченець зголошень: 15.V. 90

Зголошення: Карта зголошення в „Юнаку”. Список завдань
одержиш після зголошення.

Число обмежене Голосися скоро!

НОВІ КОВЕРТИ СУФА

Постійно активний Союз Українських Філателістів Австрії випустив знову аж три коверти з українською тематикою, які знаходилися на офіційній виставці австрійського уряду у Відні п.н. „Живе Різдво”.

Одна із них першоднівка, зображує ікону Богоматері, типу Одигитрія з XV-XVI сторіччя і до того зроблений спеціальний поштовий штемпель також з картиною цієї Богоматері та з датою 1-го грудня 1989 року. Друга офіційна коверта СУФА має відбитку поштової марки з 15-го березня 1939 року з Карпатської України, на якій представлена церква в Ясені. Ця сама церква є також на поштовому штемплі, який виготовила Августа Бечкер.

Третя коверта випущена з нагоди 175-річчя з дня народин Тараса Шевченка. На ній портрет Кобзаря і поштовий штемпель з відбиткою того самого портрету та з написом в двох мовах з датою випущення штемпля 2 грудня 1989 р.

Усі три коверти мають на відворотній стороні опис трьома мовами: українською, німецькою і англійською із виясненням, що коверти виготовив

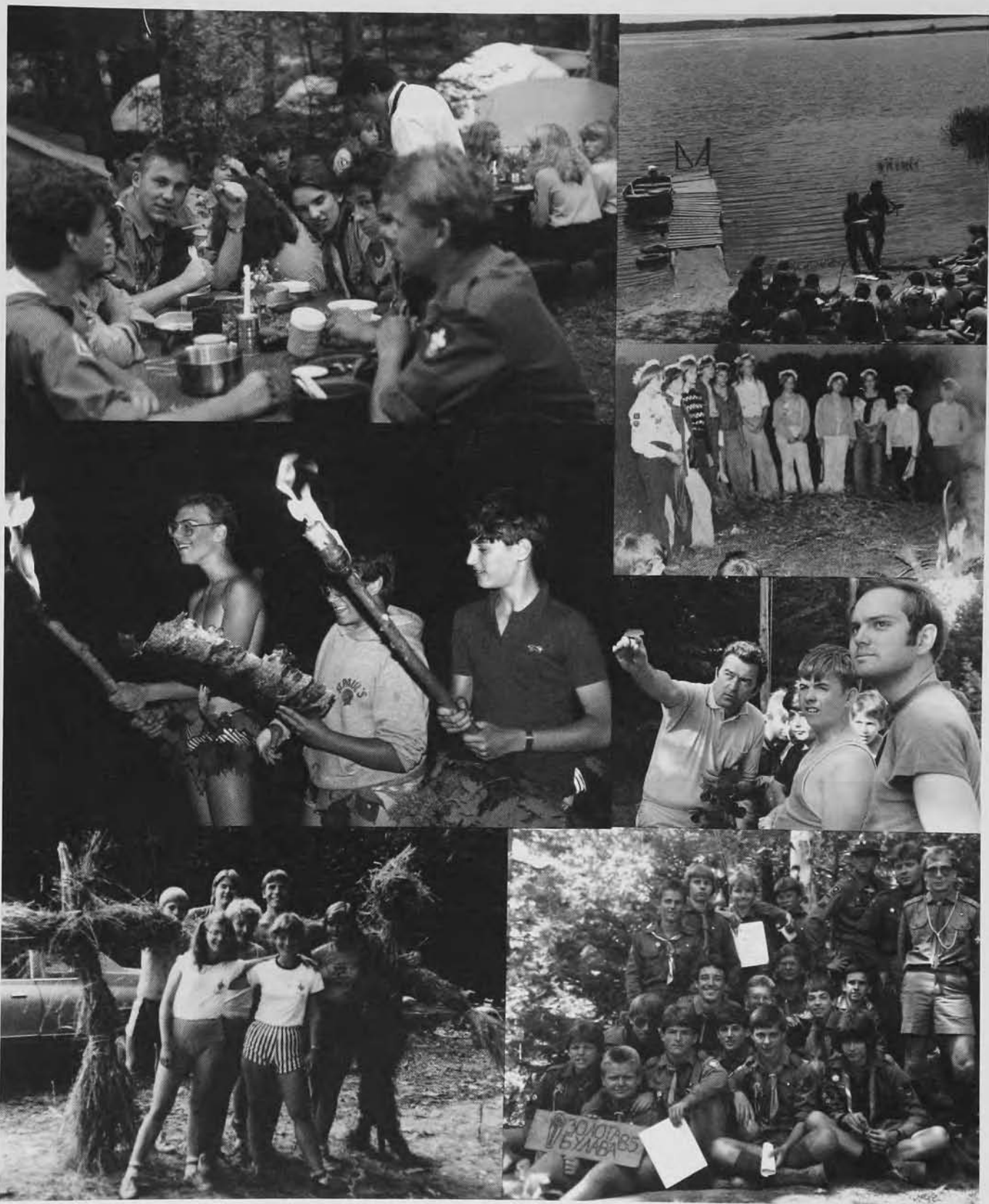
СУФА на окрему виставку поштових марок з нагоди Різдва 1989 року.

Рівночасно вийшло число „Вістей СУФА” багато ілюстроване із текстом в українській та німецькій мовах.

Всі ці матеріали переслав нам, як звичайно приятель „Юнака” з Відня Борис Ямінський.

ЛІСОВА ШКОЛА

ЛІСОВА ШКОЛА 1989

Срібний Ювілей ЛШ-1964 — 1989

Лісова Школа ч. 23

Провід: пл. сен. Павло Небесний, ОХ — комендант
ст. пл. Юрій Мончак, Вовк. — бунчужний
ст. пл. Роман Мушка, ЛЧ — шеф штабу
ст. пл. Роман Селянський — інструктор
ст. пл. Славко Галуга, Вовк. — інструктор

Стан „Лісової Школи” 1989: Провід — 5
Учасників — 13

Перша Стежа: ст. пл. Мирон Пеняк, ПБ — Лос Анджелес, ст. пл. Мирон Депутат, Дрот — Бафало, ст. пл. Марко Когут — Філадельфія, ст. пл. Роман Стельмах — Мюнхен, ст. пл. Маркіян Кузик — Чикаго

Друга Стежа: ст. пл. Юрій Назарик — Буенос Айрес, ст. пл. Богдан Жаровський — Торонто, ст. пл. Г'ю Рейні, ЛЧ — Нью Йорк, ст. пл. Ростислав Смик — Чикаго

Третя Стежа: ст. пл. Ераст Погорило, ЛЧ — Філадельфія, ст. пл. Тарас Ганкевич, ОХ — Нью Йорк, ст. пл. Юрій Депутат, Дрот — Бофало, ст. пл. Тарас Ребет — Мюнхен.

Першун вишколу: ст. пл. скоб Маркіян Кузик

„ЗОЛОТА БУЛАВА”

Чи ви знаєте, що це є?

„Золота Булава” — це 10-ти денний вишкільний табір для юнаків і юначок віком від 14 до 16 років (учасники і розвідувачі) які є рекомендовані своїми зв'язковими.

Цілі табору

(а) На таборі юнаки і юначки мають нагоду розвинути свої провідницькі ціхи: навчитися, як провадити свою пластову діяльність самостійно — активно співучастю і співвідповідальністю у плануванні та виконанні елементів програми.

(б) Юнаки і юначки мають нагоду познайомитися з різними цікавими і корисними заняттями в Пласті.

(в) Табір це нагода пізнати нових друзів/подруг з різних станиць Канади і ЗСА.

Дещо з історії „Золотої Булави”

З ініціативи булави юнаків при КПС Канади, перший табір для юнаків відбувся в 1971-му році, а другий в 1973-му році. Почавши від 1974-го року, табір „Золота Булава” включив і юначок. Від того часу відбуло вже 11 таких вишкільних таборів через які перейшло около 400 юнацтва. В 1988-му році вперше на таборі була більша група юнаків і юначок з терену ЗСА. Сьогодні „Золота Булава” це міжкрайовий вишкіл затверджений ГПБ. Надіємося, що популярність „Золотої Булави” зростатиме кожного року.

Що кажуть колишні учасники табору „Золотої Булави”?

Уривки з таборової одноднівки „Золота Булава” з 1988-го року.

Пл. уч. Богдан Горіх, Торонто

„...Цей табір був дуже цікавий, і я дуже задоволений.”

Пл. уч. Мартуся Маршак, Вікторія

„...Що я буду пам'ятати? ... найбільше, як ми всі зжилися й забавлялися”

Пл. роз. Марко Брикович, Нью Йорк

„... Я думаю, що за цей короткий час я багато навчився про себе самого та про пластовий закон. Мені дуже сумно, що цей табір так скоро скінчився.”

Пл. уч. Таня Медвідська, Торонто

„... Мені дуже подобалося бути бунчужною, тому, що це був один раз, я думаю, що я досить добре виконала свій обов'язок.”

Пл. уч. Лада Даревич, Торонто

„... Я напевно ніколи не забуду, як я тут гарно забавлялася з моїми ново-запізнаними подругами і друзями.”

Пл. роз. Петро Душара, Монтреаль

„... Присмний був той час на таборі, і я буду цілий рік чекати на нагоду, щоб пережити знову такі чарівні веселі дні.”

Пл. уч. Лука Пришляк, Торонто

„... Цей табір в моєму житті буде дуже корисним, в часі, коли треба багато ініціативи й уяви.”

Пл. роз. Андрій Костецький, Торонто

„... Мені казали, що цей табір буде найкращий з усіх що я колись відбуду. І цей табір себе виправдав.... Ми пізнали багато людей, хлопців і дівчат, які залишаться друзями. Жаль, що табір так скоро скінчився, але знаю, що ми вертаємося додів з усмішкою й приємними споминами.”

Пл. уч. Стефан Паттен, Торонто

„Словник на таборі: (на весело)
„Золота Булава” — юнак дістане золоту булаву тільки тоді, коли виявить велику ініціативу (дивись, 'ініціатива') і багато сумлінності (дивись 'сумлінність').

Ініціатива — слово, яке Булава вживає, коли говорить про юнака, який сам видумав і виконав якусь нову, цікаву фізичну муку.

Сумлінність — слово, яке булава вживає, коли говорить про юнака, який зробив свою працю, не лишаючи нічого для Булави та інших юнаків.

Цікаві зайняття — це зайняття, які є спільні (спільні з дівчатами, не з виховниками).”

„ЗОЛОТА БУЛАВА”

ЗГОЛОШЕННЯ

на вишкільний табір для юнаків і юначок, „ЗОЛОТА БУЛАВА”

1. Ім'я і прізвище (друком) _____
2. Дата народження _____
3. Число і назва куреня _____
назва гуртка _____
4. Пластовий ступінь _____
5. Діловодство, яке виконує тепер _____
які виконував у минулому _____
6. Домашня адреса (латинкою) _____

число тел. _____

Заявляю, що як учасник/ця пластового табору зобов'язуються дотримуватися усіх правил таборування і наказів таборового проводу.

_____ (підпис зголошеного/ої)

7. Дозвіл батьків: Я _____ батько/мати зголошеного юнака (зголошеної юначки), дозволяю моєму синові/моїй дочці бути учасником/учасницею/ у пластовому вишкільному таборі для юнаків-юначок „Золота Булава”. Приймаю до відома, що КПС Канади і ЗСА має асекураційне забезпечення (_____) для всіх таборовиків.

Подаю назву і число нашого лікарського забезпечення:

При цьому долучую оплату за табір в сумі _____

_____ (місцевість, дата)

_____ підпис батька/матері/

8. Опінія зв'язкового (впорядника самостійного гуртка

Цим даю згоду, щоб _____ брав/ла участь у вишкільному таборі „Золота Булава”.

Зауваги: _____

_____ (місцевість, дата)

_____ (підпис, діловодство)

УКРАЇНЦІ В АВСТРАЛІЇ

Ті, що читають „Юнака” „від дошки до дошки” часто зустрічають дописи й знімки з життя наших пластунів в Австралії, а ті, що брали участь в ЮМПЗ в ЗСА чи Канаді мали нагоду зустрітися особисто з австралійськими юнаками і юначками, чи були гостями на їхній ЮМПЗ.

В грудневому числі за 1988 рік „Юнака” був цікавий і справді пластовий допис Ростика Кошарського зі Сіднею, в якому він описував шкільну прогулянку автобусом до центральної Австралії. На Ростика зробило сильне враження життя абореґенів, що оточені багатством і цивілізацією білої людини — стративши свою територію і культуру — живуть в нужді, неосвічені, забуті, знищені алкоголем — подібно як індіани в ЗСА і Канаді. Ростик і його товариші це сильно пережили, зокрема в році святкувань 200-річчя білої людини на континенті

Аборигенський хлопець-рибалка

Австралії, яка досі не постаралася створити краще життя для справжніх жителів цієї країни.

Австралія („*The world down-under*”) — континент на північній півкулі є виїмковий не тільки зоряними констиляціями, де дороговказом є Південний хрест а не Великий віз, Північна зірка, а зимою Оріон — але цілою природою. Серед евкаліптусових гаїв живуть звірі, яких не зустрічаємо на жодному іншому континенті — кангуру, каоля, кукабура-птиця.

Три дівчини — аборигени тримають зловленого у воді рака

Заселена Австралія відносно слабо, бо пригожі до життя є тільки її побережжя, де живе в більшості по великих містах понад 15 мільйонів. Переважають англосаксонці, але останньо приїжджає щораз більше імігрантів з азійських країн. Після Другої світової війни Австралія відкрила свої границі для біженців з комуністичних країн, що жили в Німеччині в таборах ДіПі.

Саме з ними рівно 40 років тому назад прибули українські поселенці в числі ок. 21, 000. В більшості це були молоді і працездатні люди, половина не одружені, які були готові відбутися два роки призначеної урядом праці, щоб згодом почати своє власне нове життя.

Абориген викресує в піску вогонь

До того часу знаємо лише про трьох українців, що приїхали до Австралії в 19-ому столітті і жили в Тасманії а це: ботанік Луцький (приїхав 1832 р.) Казимир Кабат і Володимир Косик (1852 р.) що служили при кінній поліції. Усі три походили з Галичини.

Нові поселенці, спершу розкинені на призначені місця праці, по двох роках переселилися в 95% до великих міст, де можна було найти працю і влаштуватися. Мужчин було багато більше (4:1) як жінок і тому багато з них поженилися з не-українками. Тому тепер, коли підрастає третє покоління, важко обчислити справжній стан поселенців українського походження. Згідно із даними Об'єднаного Конгресу Українців Австралії тепер це число є 34—37, 000.

Найбільші скупчення у Новій Валії біля Сиднею (ок. 10, 000) Вікторії б. Мельборну (ок. 8, 000), Південній Австралії — Аделайда (5. 800) Західній Австралії, Квінслен малі групи є також в Тасманії і Кенбері (столиця Австралії).

Тепер 95% живе по містах, хоча не багаті фінансово, але можна їх порівняти до середньої класи емігрантів в ЗСА і Канаді. Можна подивляти, що за 40 років українці Австралії з нічого зуміли доробитися, деякі мають власні підприємства і живуть достатньо. Велике число працює на державних і міських службах, є вже певне число професіоналістів, яке зростає з кожним роком.

Життя Українських громад

УКЦ — В травні 1950 р. створено апостольський екзархат, єпископом є владика Іван Прашко з осідком в Мельборні. Існує 30 церков, 6 парафіяльних домів, катедральний храм в Мельборні. При церквах діють братства, Марійські дружини, вівтарні дружини. Кожна парафія має хор, в Мельборні є монастир сс. Василянок і осередки в інших місцевостях. Відчувається великий брак священників. При катедрі в Мельборні існує музей українського мистецтва. Вірних УКЦ ок. 25. 000. УКЦ співпрацює тісно з громадою — доказом величаві святкування 1000-річчя Хрещення України.

УАПЦ — має 15 парафій, 13 церков і 15 священників. Підпадає під юрисдикцію Митрополита Мстислава в ЗСА. УАПЦ очолює в Австралії протоєрей о. Василь Федак. Шкільництво — як усюди в діаспорі в кожному більшому скупченні українців діють суботні школи українознавства з рамені „Рідної Школи”, очолювані Шкільною Радою. Вона опрацьовує підручники, подбала про дворічну педагогічну школу в Сиднею, за однорічний учительський курс в Мельборні. Школи діють при церквах, мають деяку допомогу уряду, а українська мова враховується в курікулум середніх австралійських шкіл. Створилися центри українознавчих студій при університетах в Макворі б. Сиднею і навчання української мови при університеті Манаша б. Мельборну. Фонд українсь-

Учасники Пластової Орлікіяди в Австралії 1971р.

ких студій створений в 1970 р. зібрав 700, 000 дол. В Мельборні і Сиднею діє Наукове Товариство ім. Шевченка.

Громадське життя є може найкраще зорганізоване зі всіх країн, української діаспори в неополітичних громадських групах, яке репрезентує українців перед урядами, творить культурне життя і допомагає собі фінансово та морально. На чолі всіх організацій стоїть Союз Українських Організацій Австралії, що має 32 організації як членів. Кожна більша громада має власні будинки, оселі, залі і доми для старших.

Пластуни — юні бандуристи в Австралії — 1965р.

Важніші організації: 1. Молодечі: Пласт — має 5 станиць, 2 оселі „Холодний Яр” біля Сиднею і „Сокіл” б. Мельборну, СУМ має 14 осередків, 2 площі, дім в Джільонг і оселю „Карпати”. Крім того діють: Українська Молода Громада, „Обнова” — студентська католицька організація і Т-во українсь-

ких градуантів. 2. Жіночі: В кожному більшому місті діє СУА. В Аделайді СУА має свій дім з музеєм та спільно з хорватами удержують дім для старших віком. 3. Спортові: Т-во „Леви”, „Сокіл”, „Тризуб” — мають добрі футбольні дружини. 4. Інші організації — комбатантів, інженерів, політичні.

Суспільна економія: Майно української громади це 7 кооператив, кредитові та 2 торговельно-будівничі. Найбагатша з них „Дністер” в Мельборні, має свій власний будинок. Кооперативи zatrudнюють велике число молодих працівників і є незвичайно жертвенні на релігійні, громадські, культурні і допо-

Пластові колядники в таборі — літо 1982р.

могові цілі. Завдяки цій жертвенности вибудовано 30 церков, 5 парафіяльних домів, 5 народних домів, сім відпочинкових осель, доми для старших. Жертвують також багато і поза Австралію на наукові, громадські та політичні установи і акції. Українська преса, радіомовлення і телебачення: — ця ділянка в

Хор „Юного Бояна” зі своїм диригентом л. сен. В. Матіяшем 1964 р.

порівнянні з іншими країнами діаспори стоїть відносно слабо. Із преси загально відомі тижневік „Вільна думка“, кварталник УКЦ „Церква і життя“, виходить два журнали англійською мовою, що інформують про життя українців та Україну, а це: „Ukrainian Issue“ і „Australian Ukrainian Revue“. У всіх більших містах є українські радіопрограми, рідше є програми на телевізії. Виходить неперіодичний альманах із письменницькою творчістю п. н. „Нові обрії“, появился збірник про українську спільноту в Австралії у 1966 р. за 20 років праці.

Культурне життя дуже активне. В Мельборні є добрий театр ім. Леся Курбаса, який виїздить з гастрольями до інших міст. При ньому є також театральна студія. В інших містах є активні драматичні гуртки. Є кілька дуже добрих хорів як „Чайка“ в Мельборні і „Боян“ в Сиднеї, кілька співочих ансамблів і народних балетів, в тому знаний в цілій Австралії музично-танцювальний ансамбль „Кубанські козаки“. В Мельборні існує балетна школа.

PLAST UKRAINIAN YOUTH
ASSOCIATION

75th Anniversary

23-12-1986 — 3-1-1987

**ЮВІЛЕЙНА МІЖКРАЙОВА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ
В АВСТРАЛІЇ ОСЕЛЯ "БЕСКИД"**

Кангуру прийшов у гості до пластунів в таборі

В 1985 р. Український культурний осередок в Мельборні влаштував величавий фестиваль української культури, в якому взяло участь 19 мистецьких вокальних одиниць (ок. 500 виконавців). З письменників відомі: Зоя Когут, Дмитро Нитченко, П. Вакуленко, В. Онуфрієнко, з малярів В. Савчак, Л. Денисенко, М. Кміт, М. Чорній. Українці та їхні довкілля: Усі поселенці-українці мають австралійське горожанство і можуть брати участь у стейтових та федеральних виборах і самі кандитували. Їхня активність в тому напрямі однак мінімальна. 80% є прихильниками консервативної партії. Є 1-2 особи на дипломатичній службі, 1 кандидат на генерала. Крім малого числа спеціалістів на середніх і нижніх позиціях у федеральному уряді, ще нікого немає в легіслятурі. Зі сторони австралійських політиків зацікавлення українською справою ще слабе.

З подорожей юнацтва по Україні

Зорянна Кіт

НАША ПЕРША ЗУСТРІЧ ІЗ УКРАЇНОЮ

Літом-89 група нашої Оттавської пластової молоді відвідала Україну з метою оглянути місце народження батьків. Група складалася з двох родин, Котів і Савків. Наша родина Кіт складалася з Ярослава (наш тато), Зорянни, Ярка і Нестора Полюха, Надії Полюх з Гвелф, Онтарію, сестри нашого тата. Родина Савків складалася з Дам'яна і його мами Оксани Савки і дідуся Ілька Влашука. До нашої групи

теж належав Матвій Годфрі, мій шкільний товариш.

Ми прибули до Москви через Монреаль-Париж щоб, як тато нам казав, знати як виглядає Росія, Москва і москалі, щоб ми могли відтак краще зрозуміти і оцінити нашу Україну. В Москві ми мали туру по місті, музеях, метро і були на концерті де якийсь славний співак, бас-баритон, відспівав „Вечірній Дзвін“ та „Ой чула, чула, чула я“, що нам було

приємно послухати. Ми теж були в Кремлі що є „столиця в столиці“. Яркові тут сподобалися старинні ікони та старинні книги, а мені царські одежі, чаші, корони які належали Катерині II, та яка запровадила кріпачество на Україні. Уявіть собі — все те, що нас вчили в Рідній Школі про царів ми бачили перед собою! Нам було цікаво походити по вулиці Арбат де вечором сходяться багато людей і можна бачити різних типів, бачити штуки та брати участь в чорному ринку. Наші хлопці тут мали пригоди у продажі долярів на рублі, що дуже нервувало нашого тата, який боявся, щоб нам часом щось не зробили. Саме місто не є дуже гарне. Воно є сіре і брудне, а молодь якась дуже бліда і не весела.

Відтак ми прилетіли до королівського міста Львова. Що за місто! Мені зразу сподобалося. Тут

Біля гостинниці „Дністер“ у Львові
зліва до права: в першому ряді сидить Н. Полюх в другому ряді: О. Савка, Я. Кіт, В. Ковочик-богослов, о. Микола Сімкайло, Владика Василюк в третьому ряді: Зоряна Кіт, Д. Савка

ми були вільні від Інтуриста і тому робили що ми хотіли. Ми мали кілька приватних тур по місті, бачили св. Юр, Львівський „Високий Замок“, і Шевченківський Гай. В місті ми ходили по вузьких вулицях з камення, та захоплювалися гарними каменицями в бароковим стилі. Багато з них в бідному стані. Ми тут бачили українські написи як, напр., „морозиво“ а не „мороженое“, як в Москві. Люди у Львові є привітні і я чулася безпечно. Мені було дуже теж цікаво ходити по цвинтарі. То було так як ходити через музей під голим небом. Я би тут могла годинами ходити і оглядати могили. Івасюка могила не має пам'ятника але на могилі увесь час є свіжі квіти і горить свічка.

Між іншим, ми мали нагоду зустрітись з єпископом УКЦеркви, Владикою Василюком та з деякими молодими церковними активістами і взнали дещо про церковну ситуацію на Україні.

Я і Матвій найбільше стратили нашого часу на просп. ім. Леніна де ми брали участь у демонстрації за поставлення пам'ятника Т. Шевченкові. Тут я мала нагоду чути українську мову, спів та бачити

синьо-жовті прапори. Ми тут зустрічалися з іншими хлопцями та дівчатами. Від них я багато довідалася про їхнє життя під московським режимом, а вони довідалися про наше життя в Канаді. Всі вони, старші і молодші, не хотіли вірити, що ми говоримо добре нашою мовою, яку ми вивчили вдома і в Рідній школі. Просили вони нас про підручники з історії України, співанники, і сувеніри як тризуб, синьо-жовті стяжки і т.п.

Одного дня частина нашої групи, Савки-Влашукі, поїхала до свого родинного села Буб'я на схід від Львова. Тут Дем'ян мав нагоду побачити корінь свого роду та познайомитися з членами родини Влашуків та Савків. На другий день наша група, поїхала до Болехова під Карпатами. В Болехові ми бачили хату, де наш тато народився, членів його дальшої родини та цвинтар де є могили тата сестри і батька, тобто, нашого дідуся. Тут між іншими ми бачили пам'ятник-могилу славної письменниці Наталії Кобринської, 1851-1920, та її батька О. І. Озаркевича, 1826-1903, славного політичного діяча, ще за австрійських часів. Між іншим обидві подорожі до рідних місцевостей були нелегальні. Тільки нас, на великий клопіт татові, міліція зупинила по дорозі, в Трускавцях, де зробила слідство і — пустила їхати далі.

Відтак, літаком через Львів-Севастопіль, ми опинилися на Криму в Ялті. Ярко думав що він десь на Флориді, бо тут тепло, гарні готелі і казино. Тут їх ніде не було видно. Натомість тут було повно німців зі Сх. Німеччини. Німців тут всюди повно і є вони власниками готелів. Вони є приємні в поведінці... Тут Інтурист волів міняти на рублі їхні гроші ніж наші канадські. Чорне море є не чорне, синє а пляжі кам'яні.

В Ялті найцікавішим моментом для нас була морська подорож до замку на високій скелі знаній, як ластівочки гніздо, як і також дім де жила і лікувалася Леся Українка в 1897 р. та її присвячений великий кам'яний пам'ятник при дорозі за містом. Тут ми могли рівнятися знанням з нашою гідіою про Л. Українку, бо про неї ми вчилися на курсах і ми її ставили різні питання.

Для нашого тата тут була одна приємна несподіванка. Він віднайшов могилу-пам'ятник Степана Руданського, 1834-1873, який сюди був засланий, за це що писав українською мовою. Тут він працював як лікар і тут помер. На його могилі є такий цікавий напис:

На могилі
Не заплаче
Ніхто в чужині.
Хіба хмаронька заплаче
Дошем по мені.

Ялта це відпочинкове місто і мені було жаль з ним прощатися.

Відтак ми прилетіли до Києва. Це зовсім інакше місто. Це столиця України — широкі вулиці, монументальні пам'ятники та велике місто. Може і через то ми не відчули тут близькості чи щось рідного, як у Львові, хоч ми бачили „ревучий” Дніпро, Печерську Лавру, Верховну Раду, св. Андрія, св. Софію, Б. Хмельницького і другі заповідники і пам'ятники. Шкода також що київські церкви в середині є порожні і перероблені на музеї. Я думаю, що київські церкви були пограбовані і деякі з тих ікон опинилися в московських музеях.

В церкві св. Кирила, між іншим, Ярکو дуже поцікавився мозаїкою, а Матвій розписами пензля Врубеля. Рівнож, Ярکو здивував нашу гідку коли її сказав, що одна із мозаїк, яка зображувала ікону Панагію Божої Матері з Дитятком на грудях, є дуже подібна до ікони яка була на канадській поштовій марці, виданій на Різдво 1988 р. з нагоди 1000-тя Хрещення України. В Канаді говорили тільки, що це ікона „київської школи”.

В Києві ми мали нагоду побувати в гостях у приятелів нашого тата, та в двоюрідних братів нашої мами. Всі вони живуть на квартирах. Ми мали нагоду бачити як то наші люди живуть по своїх „хатах”-квартирах. Наші родичі і наші приятелі є дуже гостинні, веселі і милі люди. Нажаль вони не є вільні, не є свободні і не живуть в добробуті, як ми в Канаді. Нам було тяжко зрозуміти чому тут так погано з помешканням, з харчами, з теплою водою, і іншими

Перед хатою нашого тата в Болехові Зоріянна, Ярко і Ярослав Кіт, Нестор Полюх

вигодами які ми в Канаді приймаємо за нормальні.

Ми закінчили нашу подорож на Україну побутом в Парижі куди ми прилетіли на кінець *Tour de France* і святкування французької революції. Про ці події ми вже знали і тому були зацікавлені взяти в них участь.

Наша подорож на Україну була дуже цікава. Я нарешті мала нагоду відвідати свою Україну і знати яка вона є, побачити членів нашої родини і нав'язати з ними особистий контакт, запізнати нових друзів та взнати хто я така і звідки походжу, яка є моя історична спадщина. Колись я візьму своїх дітей і навчу їх про те, що я навчилася цього літа.

ЧИ БУДЕ ПЛАСТ У БАРАЗИЛІЇ?

Бразилія своїм простором — велика. Столиця її це дуже модерне місто, так, як і інші великі міста. Одне з найкращих міст у світі це — Ріо де Жанейро. Але в тих містах українців майже немає.

Група пластунів після відкриття пам'ятника. Другий зліва в першому ряді Корнелій Шмулик — пластовий ентузіаст і пильний дописувач до „Юнака” з Бразилії. В другому ряді друга з ліва пл. сен. С. Руболь

Вони живуть суцільною масою а стейті Парана в Куритибі і Прудентополіс. Тому то в Куритибі ще в 1949 р. засновано Пласт, який мав 56 членів. З уваги на дуже трудні і несприятливі обставини в цій країні для наших поселенців багато було змушених виїхати до Канади і ЗСА. З ними виїхали і пластові виховники, так, як пл. сен. Марія Мудрик, яка очолювала Пласт в Бразилії. Крім того початкові тяжкі роки не сприяли розиткові Пласту. Батьки не мали часу і розуміння для пластової виховної праці, а громадські непорозуміння не помагали в цьому. Пластова виховна праця не мала змоги належно розвинути, почала підупадати, а з часом перестала існувати.

Але виросло нове покоління, що дістало середню і вищу освіту, почало цікавитися молоддю в інших країнах та нав'язувати зв'язки з ними.

І так молодий студент Корнелій Шмулик почав дописувати про українську молодь в Бразилії до „Юнака”, а згодом відвідав пластунів побувавши на ЮМПЗ в Канаді у 1987 році. Він тут познайомився

Група пластунів біля пам'ятника Т. Шевченка в Бразилії, посередині пл. сен. о. Микола Милусь
блище з пластовою виховною працею, захопився пластовою ідеєю, а його мрією стала віднова Пласту в Бразилії.

В 1989 р. в Пудентополіс, Парана відбулося величаве святкування з нагоди 175-ліття з дня народження Т. Шевченка і відкриття його пам'ятника.

Ранком в Українській католицькій катедрі Владики Кир Єфрем Кривий в сослужінні укр. католицького духовенства і при участі священників УАПЦ відправив архиєрейську Службу Божу. Відтак на площі, де поставлено пам'ятник відбулося офіційне свято, в якому взяв участь президент СКВУ Ю. Шимко. Куди не глянути оком всюди було видно молодь в народніх строях з прапорами в руках.

З нагоди тих святкувань Аргентину і Бразилію відвідала пл. сен. Слава Рубель, заст. голови ГПРади. Порозумівшись з Корнелієм Шмуликом вони запланували сходини на 5 грудня 1989 р. в справі віднови Пласту в Бразилії. Вони відвідали Владику Кир Є. Кривого, який до справи віднови Пласту поставився з великим розумінням, дав своє благословення і обіцяв повну підтримку. Владика був також присутній на сходинах разом з іншими громадськими діячами в Куритибі. Вибрано провід

Група пластунів з єпископом УКЦ Єфремом біля пам'ятника із 6 осіб, який наразі буде працювати спільно аж до остаточного організаційного оформлення Пласту. Нашим друзям в Бразилії треба великої допомоги, бо все треба починати від самого початку. Їм треба познайомитися з працею в Пласті та цілою пластовою структурою. Правда, тут живе декілька сеніорів, але через довгі роки недіяльності і не маючи зв'язків і живого контакту з Пластом їм дещо треба собі пригадати і відновити.

Але є молоді, як Корнелій Шмулик, Іван Кіндра і інші які мають бажання стати пластунами та, організувати молодь. Тому є надія, що Пласт в Бразилії розвине скобині крила, та стане дотриму-

Група пластунів з Аргентини після відкриття пам'ятника, посередині пл. сен. Слава Руболь

вати кроку Пластові інших країн. Коли група молодих візьметься за це діло виховувати молодь на службу Богові і Україні то треба вірити, що в 1992 р. на ЮМПЗ ми зустрінемо пластунів-друзів з Бразилії.

Подруга Слава

МОЄ ЛІТУНСЬКЕ ПЛАСТУВАННЯ

В часі літа 1989 р. на водному таборі Чорноморців у Пенсильвенії я зустрів старшого пластуна Дем'яна Гандзю, крайового референта морсько-літунського пластування, „Спіритус” як його звуть Чорноморці. Як він довідався, що я кінчу третю пробу запитався мене чи я знаю, що можна досягнути ще вищу пластову пробу як скоба, а саме пробу скоба-гребця або скоба-обсерватора. Ці дві проби мають в додатку до вимог на скоба ще спеціалізаційні вимоги. Проблема скоба-гребця вимагає знання мореплавства, а скоба-обсерватор мусить бути обзайомлений з летунством.

М. Брикович всідає до літака

„Ці проби вимагають багато додаткової праці, а якщо досягнеш одну з них запевняю тебе, будеш мати багато сатисфакції” — сказав „Спіритус”.

Мене зразу захопила думка досягнути ступінь скоба-обсерватора, тимбільше, що сьогодні в Пласті нема ніодного пластуна-обсерватора.

Я дістав вимоги та почав працювати. В місцевій бібліотеці я знайшов багато матеріалу, а навіть підручник, як провадити літаком. Найбільшим для мене клопотом була друга точка: „відбуде бодай півгодинний полет літаком”. На щастя, я довідався що однин знайомий у фірмі де я час до часу працюю мав свій власний літак. Я зібрав усю свою відвагу і сам здивувався коли Джов Амбро радо погодився мені допомогти. Розуміється Джов української мови не знає, отож я мусів йому переложити вимоги проби на англійську мову.

У грудні він запропонував мені: „ходім літати”. З великою радістю, ранком наступного дня я поїхав на мале летовище, положене на північ від Нью Йорку. Мій приятель вже чекав на мене. Тому, що було дуже зимно Джов перевірів літак на зовні ще заки я прийшов. Ми всіли до пасажирського літака на чотири особи типу „Piper warrior II”. Це є одномоторний малий літак. Я ніколи не уявляв собі, що в такому літаку так багато різних інструментів. Джов пояснив мені до чого вони придатні. Перед самим полетом Джов перевірів листу готовости літака і

вкінці загудів мотор. Я зголосив наш відлет контрольній вежі через радієвий апарат. Поволі літак покотився на смугу відлету. Через радіоприймач прийшов наказ: „полет 5-8 — танго, можете відлітати”. Джов притягнув червону ручку дроселя (*throttle*). Мотор жваво загудів і ми покотилися шораз скорше. Джов додав ще більше газу, притягнув рульове колесо (*yoke*) і літак піднісся вгору. За кілька хвилин ми досягнули висоту 3,000 стіп і полетіли на північ із скорістю 180 (*knots*). День був чудовий, без хмаринки а сонце здавалося сильніше світило як на землі. На моє велике щастя, повітря було спокійне так що моє клопотання за морську хворобу було зайвим. Джов був добрим учителем. Він старався пояснити мені на чому полягає провадження літака, як завертати літак в інший напрям, як приземлитися, а як підноситися. Він вияснив в чому небезпека утрати контролю над літаком (*stall*): „Коли літак підноситься під дуже стрімким кутом і крила не витворюють відповідного підйому, літак на мить стає нерухомим (*stalls*), а опісля провалиться униз. По такому викладі Джов з усмішкою повернувся до мене і сказав: „Тепер ти візьмеш рульове колесо”. Я із здивування чи може зі страху, попав у пропасницю. В моїй уяві я бачив як одним моїм необачним рухом, літак раптово опиниться під загрозливо стрімким кутом. Але літак летів спокійно, хоч за рульовим колесом летів новоспечений літун. Я набирав шораз більшої відваги і пробував маневри, які ми перед хвилиною обговорювали. Через 20 хвилин я сам провадив літаком. На моє здивування я навіть потрапив до малого летовища, де ми плянували приземлитися. На кількасот стіп від смуги злету, Джов перебрав рульове колесо і літак вправно осів.

Летовище „Sky Park” замітне одним великим будинком, де механіки направляють літаки. Джов запізнав мене з ними та із одним інструктором. Я їм розповів про замір здати пробу скоба-обсерватора. На диво вони всі, як один запропонували мені свою

Марко Брикович зголошує відлет контрольній вежі

поміч. Хоча це була обідова перерва то мої нові знайомі конче хотіли мені показати літаки, над якими саме працювали. В більшості це були малі одномоторові літаки. Багато з них мали відкриті мотори у різних ступенях направи. Також в ангарі був літак до навчання. Це був знаний по цілому світі модель АТ — 6 Техап. Його зачали продукувати ще перед Другою світовою війною. Продукцію закінчено в 1954 році, але літаки цього типу ще літають до сьогодні. Їх уживають держави третього світу для підготовки своїх літунів.

По другій стороні ангари стояв дуже гарний двомоторовий *Piper Aztec E*. Мені пояснили, що це був останній літак до направи після гурагану Гюго. Вітер підхопив одне крило літака, зірвав його з прив'язу і гримнув ним об землю. При тому нагнулася одна лопата (*blade*) пропелера. Механіки саме здіймали цілий пропелер. Мені пояснили, що пропелер не можна направляти але треба замінити новим, бо інакше дуже небезпечно літати, тому що ушкоджений пропелер витворив би надмірне дрижання, яке може пошкодити мотор і побудову крила.

Вдорозі додому ми ще зупинилися на одному лєтовищі, а опісля майже півтора години літали по околиці. Я був здивований як багато малих лєтовищ є в околиці Нью Йорку. Джов показав мені, як слідкувати за повітряною мапою, але наш лєт був пере-

М. Брикович біля одномоторового літака, яким він пробував літати важно при допомозі електронічного путівника (*guidance system*). Так мій перший полет малим літаком відбувся без пригод і без „морської хвороби”. Показується у повітрі, що саме провадження літака куди легше, як авто. Однак літак дає людині зовсім інакшу перспективу. Ми літали над околицею, в якій я живу і яку я добре знаю. З висоти 3,000 стіп, цілий краєвид став мініятурним, а скорість лєту зменшила віддалі. Тепер я розумію астронавтів, які говорять про наш „маленький світ”.

пл. розв. Марко Брикович
3-ий Курінь УПЮ ім. І. Мазепи
Нью Йорк

ДАТКИ НА ПРЕС—ФОНД „ЮНАКА”, І НА ФОНД ПЛАСТОВИХ ВИДАНЬ, що вплинули від 20 листопада 1989 р. до лютого 1990

ЗСА:

\$60.00 — Пожертва на пластові журнали „Готуйсь” і „Юнак”, що їх склали в пам’ять покійного МИКОЛИ НЕЛІПИ — батька пл. сен. Лізи Чмоли по \$20.00 — пл. сен. Малина і Корнель Дзюба, пл. сен. Ярослав Пришляк, а в пам’ять братчика Мирослава Кравса \$20.00 — склав братчик Славко (Ярослав Пришляк). \$100.00 — Пластова Станиця Пассейк замість квітів на могилу бл. п. Антоня Ваньо — батька пластунів/— ок Миросі, Костика і Яра та діда пл.-ок Роми і Ляри склала у співчутті Родині. Переслала пл. сен. Дарка Бакалець — станична — \$100.00 — \$40.00 — Відділ Союзу Українок ч. 89 — Кергонксон, пожертвував на дарункову передплату „Юнака” для школярів у Бразилії \$40.00 — надіслала п. А. Хоманчук.	\$25.00 — Пожертва пл. сен. Миколи Кавки замість квітів на могилу пл. сен. Ярослава Рака. Пожертву переслала дружина п. Дора Рак. \$240.00 — Пожертви в пошані св. п. Наталії Шуст — дружини пл. сен. Володимира Шуста з Бріджпорту, склали члени Пл. Групи; \$140.00 — 8-ий Курінь ім. Григора Орлика, члени Орликівського Братства; по \$10.00 Богдан Копистянський, Микола Курчак, Таня Паш, Маруся Січинська, Ю і І. Солтис, Ірина Сольчаник, Дарія Хухра; по \$5.00 — Христя Баранська, Дуня Боднаренко, Міля Гирд, Ілярій Зарицький, Ярослав Курчак, Богдан Курчак, Ірена Левицька, Ольга Равлюк, Ольга Осередчук; \$25.00 — склав Володимир Шуст — в пам’ять дорогої дружини. Пластова Група в Бріджпорті склала \$100.00 — Разом \$240.00 — на всі три пластові журнали.

\$600.00	— Пл. сен. Михайло Бажанський пожертвував з нагоди свого 80-річчя на громадські потреби і пл. журнали: „Готуйсь“, „Юнак“, „Пластовий Шлях“, на Фонд ім. Сірого Лева і Фонд ім. О. Тисовського, на потреби Пл. Станиці Дітройт по \$100.00 —, крім того, на Церкву Непорочного Зачаття ПДМ, Гамтренк — \$500.00 — по \$100.00 — на Карпатський Союз, на Альманах Гімназії Ашаффербург та літню школу Українського Гарварду — разом суму \$900.00 —	переслала на заклик Пл. В.-ва про „Дружню Пластову Допомогу“ пл. сен. Софія Климкович, Едмонтон
\$860.00	— В пам'ять Січового Діда „Мортка“ члена Загону „Червона Калина“ склали на видавничий фонд „Юнака“: по \$50.00 — Дора Рак — дружина, Володимир і Катря Воловодюки, Теодосій і Люба Крупа, Євген і Богдана Титли; по \$30.00 — Ярکو Ставничий, Юрій і Христина Ференцевичі; по \$25.00 — Тарас Дурбак, Нестор Голинський, Координаційна Рада УККА, Ростислав Ратич, Іван і Ярослава Лучечки, Володимир і Мирослава Стойки, Володимир Свинтух, Маркіян і Наталка Титли; по \$20.00 — Денис Беднарський, Микола Галів, Іван і Марія Галій, Іван Головінський, Юліан Гной, Ігор Декайло, Роман Комарницький, Петро Крамаренко, Богдан Кузишин, Орест Побігушка, Богдан Михайлів, Мироліуб Лозинський, Остап Савчинський, Володимир Сафіян, Юрій і Наталка Струтинські, Богдан Титла, Юрій Тритяк, Юрій Шевчук, Ірина і Богдан Чайківські; по \$10.00 — Олесь Кузишин і Роман Пиндус, — разом \$860.00 — Збірку провів: Маркіян Титла , також і інші друзі пластуни та приятелі.	\$25.00 — Пожертва замість квітів на могилу пл. сен. Романа Татарського з Дітройту від Галі і Юрія Копачів, Торонто
\$100.00	— Курені УСП і УПС „Верховинки“ склали на журнал „Юнак“ замість квітів на могилу св. п. Йосифа Паславського — Чоловіка і Батька подруг — Орісі, Ірини та Оленки .	\$265.00 — Пл. сен. Марта Корбутяк даток п. О. Палазій повернено з поправкою чек на „замість квітів“ сл. п. Лідії Голіян з 1988 року.
\$93.00	— Пожертви на прес-фонд „Юнака“ замість квітів на могилу брата і сина Любомира Івана Цибика: \$28.00 пл. сен. Іван Турчан, Н. Джерзі, по \$10.00 — склали Василь Колодчин, пл. сен. Петро Рогатинський, пл. сен. Атанас Слюсарчук, \$5.00 пл. сен. Орест Гаврилук, інші присутні — \$30.00 .	\$75.00 Відділу Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб пожертва на прес-фонд „Юнака“ (дохід з дитячої забави) в Монреалі; надіслала М. Стельмашук.
\$120.00	— В пошані товаришки св.п Мотрі Нинки Занко в п'яту річницю на пресфонд „Юнака“ пожертва від пл. сен. Оксани Бачинської пл. сен. о. Іван Кіт надіслав три дарункові передплати і на пресфонд „Юнака“ (дол. канд. = \$90.00 — \$30.00 — прес-фонд).	\$20.00 — Пожертва Іванни Левицької і пл. сен. Ростислава Левицького на прес-фонд „Юнака“ при нагоді вплати за журнал на 1990р.
Бельгія		\$40.00 — Пластприят Пл. Станиці Монреал на прес-фонд „Юнака“ з нагоди прощальної вечірки для довголітньої голови Надії Балушак. Вечірку zorganizував секретар Михайло Мандрик.
Канада:	— Українська Кредитова Співка Торонто щедро платить за згадку про неї у „Юнаку“.	\$60.00 — Пожертва М. Калішінської замість квітів на могилу пл. сен. Лідії Волчук-Голіян.
\$500.00		Австралія
\$25.00	— Пожертва на прес-фонд пластових журналів	\$10.00 — Надіслала ст. пл. Петруся Цабанюк з Вікторії на прес-фонд „Готуйсь“.
		В.Британія:
		25.00 фун. — надіслав Гурток УПК-ок „Дуби“ — Івася Кулик — гурткова з нагоди переходу до УСП-ок на прес-фонд „Юнака“, Манчестер.
		Разом: ЗСА: \$2, 118.— Бельгія: 120.00 — канадських Канада: 1, 010. — канд. Австралія: \$10.00— В.Британія: 25.00 фунтів

Замість квітів на могилу

св. п

пл. сен. ЯРОСЛАВА РАКА

склав пл. сен. Микола Кавка **\$25.00** —, складаючи сердечні співчуття дружині Дорі.

Замість квітів на могилу

св. п.

НАТАЛІЇ ШУСТ

дружини пл. сен. Володимира Шуста — члена 8-го Куреня ім. Григора Орлика з Бріджпорту — члени Пл. Групи з Орликівського Братства склали **\$140.00** —; по **\$10.00** — Богдан Копистянський, Микола Курчак, Таня Паш, Маруся Січинська, Ю. і І. Солтиси, Ірина, Дарія Хухра; по **\$5.00** — Христия Баранська, Дуня Боднарченко, Міля Гирд, Ілярій Зарицький, Ярослав Курчак, Богдан Курчак, Ірена Ле-

вицька, Ольга Равлюк, Ольга Осередчук; \$25.00 — склав Володимир Шуст в пошані Дружини. — Пластова Група з Бріджпорту склала в пошані Наталії Шуст \$100.00 — Разом вплинуло на три пластові журнали \$240.00 —

Замість квітів на могилу

сл. п.

пл. сен. керівництва ЯРОСЛАВА РАКА,
СІЧОВОГО ДІДА МОРТКА — члена загону
„Червона Калина”

склали на видавничий фонд „Юнака” — по \$50.00 — Дора Рак — Дружина, Володимир і Катря Володюки, Теодосій і Люба Крупа, Євген і Богданна Титли; по \$30.00 — Ярмо Ставничий, Юрій і Христина Ференцевичі; по \$25.00 — Тарас Дурбак, Нестор Голинський, Координаційна Рада УККА, Ростислав Ратич, Іван і Ярослава Лучечки, Володимир і Мирослава Стойки, Володимир Свитух, Маркіян і Наталки Титли; по \$20.00 — Денис Беднарський, Микола Галів, Іван і Марія Галій; по \$20.00 — Іван Головінський, Юліан Гной, Ігор Декайло, Роман Комарницький, Петро Крамаренко, Богдан Кузишин, Орест Побігушка, Богдан Михайлів, Мирослав Лозинський, Остап Савчинський, Володимир Сафян, Юрій і Наталка Струтинські, Богдан Титла, Юрій Тритяк, Юрій Шевчук, Ірина і Богдан Чайківські; по \$10.00 — Олесь Кузишин і Роман Пиндус — разом \$860.00 — Збірку провів: Маркіян Титла. Серед жертводавців були не тільки члени Загону „Червона Калина”, також і інші друзі пластуни та приятелі.

Замість квітів на могилу

пл. п.

ЙОСИФА ПАСЛАВСЬКОГО

— чоловіка подружки Ориси та батька Ірини й Оленки. Склали Курені УСРП і УПС „Верховинки” на прес-фонд „Юнака” \$100.00 —

Замість квітів на могилу

св. п.

ІВАНА ЦИБИКА

\$28.00 — пл. сен. Іван Турчан, Н. Джерзі; по \$10.00 — Василь Колодчин, пл. сен. Петро Рогатинський, пл. сен. Атанас Слюсарчук; по \$5.00 — пл. сен. Орест Гаврилюк, інші присутні — \$30.00 — (не подано прізвищ).

В пошані невіджалуваної Подруги

св. п.

МОТРИ НИНКИ ЗАНКО

в п'яту річницю склала на прес-фонд „Юнака” пл. сен. Оксана Бачинська.

Замість квітів на могилу

св. п.

РОМАНА ТАТАРСЬКОГО

склала \$20.00 — на прес-фонд „Юнака” родина Галини і Юрія Копачів з Торонта.

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. ЛІДІЇ З ВОЛЧУКІВ — ГОЛІАН

склали друзі пластуни/-ки і приятелі з Вінніпегу \$265.00 — ще влітку 1988 р. Пані М. Каліцінська склала від своєї родини \$60.00 — також своєчасно. Спізнення з повідомленням через поправку дати виставлених чеків.

Пожертви на дарункові передплати

Склав Відділ Союзу Українок ч. 89 — Кергонксон для школярів у Бразилії — \$40.00 — на дарункові передплати.

пл. сен. о. Іван Кіт з Бельгії пожертвував \$90.00 — на три дарункові передплати для дітей у Бразилії.

Провід Пластового Видавництва разом з усіма читачами журналів долучується зі своїми найсердечнішими висловами співчуття Родинам і Дружам Помеблих. Лякве також за надіслані датки на прес-фонд і на дарункові передплати журналів для молоді в Бразилії.

За Дирекцію Пластового В-ва:

пл. сен. Микола Юник

Просимо пробачення за помилкові повідомлення
у попередніх числах „Юнака”:

1. Доповнити оголошення (ч. 9/1989 „Юнак”, стор. 23), що збірку (206 дол.) проведено на сходинах ГПБ на фонд пластових видань в пошані сл. п. Івана Базарка — відомого громадського діяча, батька П. заступника голови ГПБ Володимира Базарка.
2. Збірка замість квітів на могилу св. п. Павлини Веприк — що була поміщена в „Юнаку” ч. 1/1990, що її склали пластові друзі та приятелі Родини Веприк-Велигорські в сумі \$815.00 призначені на прес-фонд „Юнака”, не на дружню допомогу пластовій пресі.

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Читайте і Передплачуйте

Пластові Журнали

„Готуйсь” і „Юнак”

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ошадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unite 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Відділ 247 Adelaide St. S.
London, Ontario
Tel.: 649-1671

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

Ціна \$2.50

ОЛЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВИНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА****"САМОПОМІЧ"****І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"****— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —***запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядкування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадить, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.**ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:**

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наше Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачон і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприятю і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

- * Купівля і продаж нерухомостей
- * Оцінка (валюація) нерухомостей
- * Аранжування, купівля і продаж моргеджів
- * Загальна асекурація

CHOLKAN CORPORATION

REALTOR — INSURANCE AGENT

527 Bloor St. W., Toronto, Ont. M5S 1Y5 — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1P3 — Tel.: 763-5555

5302 Dundas St. W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 236-2666

INSURANCE

5302 Dundas St. W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
 ... добре також коли щадить в українській установі
 нагоду до того дає: **Кредитівка "Самопоміч"**
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303